

інформації та враховуючи компактність відображення земель на рахунках бухгалтерського обліку нами запропоновано слідуєчу класифікацію до субрахунку другого порядку: 101 “Земельні ділянки”: 101.1 – сільськогосподарські угіддя (де б обліковувались: рілля, багаторічні насадження, сіножаті, пасовища та перелоги); 101.2 – несільськогосподарські угіддя (для обліку: господарських шляхів, прогонів, полезахисних лісових смуг та інші насадження); 101.3 – землі під господарськими будівлями та дворами; 101.4 – землі тимчасово законсервовані; 101.5 – землі, передані в оренду; 101.6 – інші землі.

Головним результатом проведення земельної реформи в Україні стали структурні зміни у розподілі земель за формами власності та господарювання. Що в свою чергу, призвело до появи в нормативних документах з бухгалтерського обліку першої згадки про землю, з того часу вона стає повноправним об’єктом обліку. Таким чином, на підставі аналізу господарських операцій та бухгалтерських проведень з обліку землі як основного засобу підприємства, були визначені необхідні зміни у аналітичному обліку земельних ресурсів. Запропонована нами структура субрахунку 101 “Земельні ділянки” буде мати не тільки чисто наукове значення, але й практичне, що дасть змогу користувачам інформацією про земельні ділянки поліпшити внутрішньогосподарський контроль за складом, рухом та використанням земельних ресурсів.

Література

1. Земельний кодекс України: за станом на 10 травня 2009р.: (відповідає офіц. текстові). / – Верховна Рада України. – К.: Паливода А.В., 2009. – 104с.
2. Податковий кодекс України від 02.12. 2010р. № 2755-VI. / Все про бухгалтерський облік. – 2011. – № 1-3. – 354с.
3. Основні засоби [Електронний ресурс] : положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7, затверджене наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000р. № 92. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
4. Гузар Б.С., Загребельна Н.І., Головка Л.Л. Удосконалення бухгалтерського обліку земельних ресурсів і витрати на їхнє поліпшення в агроформуваннях./ Б.С. Гузар , Н.І. Загребельна, Л.Л. Головка // Економіка АПК. – 2007. – № 1. – С. 133-137.

Марина Сидорова

к.э.н., доцент,
Всероссийский заочный финансово-экономический институт,
г. Москва, Россия

СОВРЕМЕННЫЕ МЕТОДЫ ПЛАНИРОВАНИЯ И УЧЕТА ПРОИЗВОДСТВЕННЫХ ЗАТРАТ

Современные методы планирования и учета производственных затрат связаны с выделением в особую группу затрат, добавляющих ценность изделию или услуге. Весь производственный процесс представляется в виде потока или цепочки создания ценности [1, с.605], совершенствование которого заключается в поиске возможностей исключить или сократить бесполезные затраты, не ведущие к увеличению ценности изделия: перепроизводство продукции, дополнительные затраты на хранение и транспортировку полуфабрикатов между подразделениями, недостатки диспетчеризации параллельных производств.

Сегодня в условиях рыночной экономики изменяется традиционный подход к установлению стандартов производственной деятельности. Все большую роль

начинают играть не финансовые, а качественные характеристики процессов. Принцип нормирования и контроля через отклонения от норм применяется к новым показателям: первоначальный уровень дефектов, продолжительность цикла, доля своевременных поставок, степень точности выполнения заказа.

В современном бизнесе одним из главных факторов успеха и конкурентоспособности компаний являются инновационные продукты. Современные рынки являются изменчивыми, а технологии прогрессируют настолько быстро, что появилась необходимость в разработке методологии учета затрат и калькулирования себестоимости инновационных продуктов.

Метод «таргет-костинг», разработанный в Японии, в отличие от традиционных способов ценообразования, предусматривает расчет себестоимости исходя из предварительно установленной цены реализации. Эта цена определяется с помощью маркетинговых исследований, то есть фактически является ожидаемой рыночной ценой продукта или услуги [2, с.62]. Для определения целевой себестоимости величина прибыли, которую предполагает получить компания, вычитается из ожидаемой цены реализации. Затем начинается инженерная разработка проекта, сметная себестоимость которого удовлетворяет установленным параметрам. Весь производственный процесс, начиная с замысла нового продукта, приобретает при этом инновационный характер.

Таргет-костинг поддерживает стратегию снижения затрат на стадии проектирования продукта, то есть является стратегическим, а не операционным инструментом. В этом его преимущество, но и ограничение в области применения. Таргет-костинг использует приблизительно 80% крупных японских компаний (Toyota, Nissan, Sony, Cannon, NEC, Olympus и многие другие), а также известные американские и европейские компании (Daimler/Chrysler, ITT Automotive, Procter&Gamble, General Electric), в которых постоянно разрабатываются новые модели и виды продукции. Все чаще применяют таргет-костинг компании, задействованные в сфере обслуживания.

Успех этого метода заключается в том, что он обеспечивает принятие управленческих решений не только на основе изначально заданного уровня издержек, но и на основе параметров рыночного окружения. Метод «таргет-костинг» помогает мотивировать ориентированное на рынок поведение сотрудников, указывая на допустимую с точки зрения рынка себестоимость, которая должна стать целевой, если компания хочет оказаться прибыльной в условиях конкуренции.

На повышение эффективности и результативности производственных процессов направлен разработанный также в Японии метод непрерывного совершенствования системы учета затрат «кайзен-костинг», опирающийся, как и «стандарт-кост», на совокупность критических индикаторов исполнения [3, с.97]. Управление производственным процессом также заключается в сравнении показателей исполнения с нормативными показателями или стандартом. Но в качестве стандарта в случае применения метода «кайзен-костинг» выступает целевое сокращение затрат, которое сравнивается с фактической суммой экономии.

На вовлечение поведенческих аспектов в процесс повышения эффективности деятельности направлена система сбалансированных показателей, позволяющих оценить результаты функционирования производственной организации.

Достижение конгруэнтности целей отдельных исполнителей, подразделений и организации в целом является необходимым условием успешности командной работы, направленной на достижение стратегических целей организации. Выбор небольшого количества принципиально важных и взаимосвязанных между собой показателей позволяет эффективно измерять и оптимизировать деятельность компании в области управления производственными затратами.

Литература

1. Аткинсон Э.А., Банкер Р.Д., Каплан Р.С., Янг М.С. Управленческий учет/ Пер. с англ. - М.: Издательский дом "Вильямс", 2005.
2. Вахрушина М.А., Сидорова М.И., Борисова Л.И. Стратегический управленческий учет/ М.: Издательство «Рид групп», 2011
3. Сидорова М.И. Учет затрат по нормам: эволюция метода/ - М.: Информационно-внедренческий центр «Дашков и Ко», 2009

Роман Скабара

к.г.н., доцент,
Львівський державний університет фізичної культури,
м. Львів

ПЕРЕДУМОВИ ТА ОСНОВНІ НАПРЯМИ ІНВЕСТИВАННЯ САНАТОРНО-КУРОТНОГО ГОСПОДАРСТВА ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Львівщина належить до тих областей, в яких санаторно-курортна сфера є однією із галузей спеціалізації; тут виявлені майже усі типи мінеральних вод. За показником балансу прогнозних ресурсів, розв'язаних і затверджених запасів мінеральних вод регіон посідає перше місце серед усіх областей України.

Проблемою для курортно-оздоровчих центрів Львівщини є необхідність пошуку інвестицій для реконструкції санаторно-курортних закладів, а також розвиток туристичної та допоміжної інфраструктури. Тому актуальними є наукові дослідження, результати яких спрямовані на вироблення практичних рекомендацій щодо покращення функціонування санаторно-курортної галузі регіону.

Аналіз особливостей функціонування санаторно-курортної галузі Львівської області (на прикладі курортів Моршин, Трускавець і Східниця) виявив, що:

Львівщина є лідером серед усіх областей західноукраїнського регіону за показниками розвитку сфери лікувально-оздоровчого туризму. Так, тут діє 124 санаторно-курортні заклади (4,07% загальної кількості в Україні), що у 3–4 рази більше, ніж у Волинській, Закарпатській, Івано-Франківській, Рівненській, Тернопільській чи Чернівецькій області.

Основну частину санаторно-курортних закладів Львівської області складають санаторії (37,9% від загальної кількості) і бази відпочинку; надають послуги пансіонати з лікуванням, самостійні заклади 1–2 денного перебування, пансіонати відпочинку, санаторії-профілакторії, бальнеогрязелікарні і курортні поліклініки.

Негативною тенденцією у розвитку сфери лікувально-оздоровчого туризму в Львівській області є значне і постійне скорочення чисельності осіб, які лікуються і відпочивають в санаторно-курортних закладах. Поряд зі скороченням чисельності обслугованих відбувається процес подорожчання вартості послуг.

Курорти Моршин, Трускавець і Східниця є частиною Прикарпатського рекреаційного району, що простягається смугою із північного заходу на південний схід і частково охоплює Старосамбірський, Самбірський, Дрогобицький, Сколівський та Стрийський райони. Основним видом рекреаційної діяльності Прикарпатського рекреаційного району є санаторно-курортне лікування.

Курорт Трускавець розташований у передгір'ї Східних Карпат за 9 км від Дрогобича, 95 км від обласного центру. Датою офіційного заснування бальнеологічного курорту Трускавець вважається 1827 р., коли тут було споруджено приміщення для перших 8 ванн. Курорт набув слави завдяки лікувальній воді „Нафтуса” Трускавецького родовища. Це гідрокарбонатна, магнієво-кальцієва, слабо